

Protokol o hodnocení bakalářské práce – diplomové práce *)

Název práce: Jako každý druhý den

Práci předložil(a) student(ka): BcA. Jana Trávníčková

Studijní obor a specializace: Intermediální tvorba

Hodnocení vedoucího práce - Posudek oponenta práce *)

Práci hodnotil(a): MgA. Richard Loskot

(u externích hodnotitelů uveďte též kontaktní adresu pracoviště)

Když mě Jana Trávníčková postupně seznamovala s průběžnými výsledky její práce „jako každý druhý den“, nemohl jsem se ubránit mnoha asociacím, které ve mne vyvolávaly fotografie díla. Nutkavě ve mne rostlo přesvědčení, že existuje něco podobného, co jsem se už jednou snažil pochopit.

Pátral jsem ve své paměti, a začal jsem ve vzpomínkách z filmu „Blízká setkání třetího druhu“. V něm mnoho lidí, z niterné potřeby, ve stejný čas a na různých místech začnou spontánně tvořit skulpturu, jejíž význam a finální podoba jim je neznámá. Plácají z hlíny a z toho, co jim přijde pod ruku, divný monolit. Konkretizují ho, detailně formují, až si najednou uvědomí, že vytvořili model známé americké hory „Dáblůvi věže“. Pochopili tím, že je to významné místo, které musí ihned navštívit. Jenomže v tomto okamžiku se mi filmový příběh odklání od příběhu díla Trávníčkové. Zatímco oni vytvořením díla našli svůj smysl a cíl, Trávníčková nám dokládá, že ho tím opět ztrácí a že předmět je určen k zániku.

Přemýšlím dál. Nabízí se mi práce Anishe Kapoora a jeho sypkých barevných vrcholků, ale cítím, že je zde možná jen formální podobnost. Ale pak si vybavím, jak jsem kdysi navštívil botanickou zahradu v Liberci. Šel jsem tam tehdy záměrně, abych viděl na vlastní oči jeden z největších květů na světě: zmijovce titánského. Neskutečný přírodní úkaz. Český termín „pestík“, příliš nevyhovuje pojmenování pro gigantický vztyčený monolit.

Latinský název této rostliny je Amorphophallus. V tomto názvu, stejně jako v přírodním díle, je ukryté podobenství mé interpretace práce Jany Trávníčkové. Amorfní je něco, co se proměňuje, roste: okvětní listy svírající pestík (podobně jako lano svírající kresby k soše) se nachvíli roztáhnou, aby daly rostlině šanci docílit jejího vrcholu. Oploďnit se a vytvořit tak další existenci sebe sama. Rostlina na to má jen půl dne a pak začne rychle vadnout (podobně jako proces destrukce tohoto objektu na veřejném místě). Amorfní je i podoba díla Trávníčkové. Rostlo jí pod

rukama. Přenášela do díla své síly a vnitřně hořela. Vkládala energii do růstu objektu, jako rostlina do svého květu. Pro obojí je to jakýmsi vrcholem. S vědomím (ponechme stranou zda rostlině můžeme přisuzovat vědomí), že se tím vyčerpají, ale s vírou obrody.

Druhá část latinského názvu „phallus“ (penis) mi přijde stejně příznačná. Nemyslím si, že se Jana Trávníčková výrazně odchýlila od svého předchozího směřování. I zde vidím onu jemnou estetiku erotičnosti. Tím mě přesvědčila, že našla svůj autorský rukopis.

Omlouvám se, že věc nehodnotím běžně a formálně. Ale přijde mi zdařilá a zaslouží si jemnější pohled. Skvělé je, kolik asociací přináší. Nevím, zda řadit dílo do konceptuálního směru umění. Myslím, že ani není potřeba. Někteří by namítli, že je v jistém smyslu „tradiční“ výtvarnou sochou s naroubovaným konceptem. Tento názor nesdílím. Evoluce kdysi zapříčinila vznik Amorphophallusu, jedinečného přírodního útvaru. Jana Trávníčková svým vlastním vývojem dospěla k zhmotnění plodu jejího vnitřního světa.

1. Hodnocení a navrhovaná známka
výborně

Datum: 4. 6. 2015

Podpis:

*) Nehodící se škrtněte

Pozn.: Při nedostatku místa přiložte nový list